

Arrest

nr. 327 276 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2024 met refertenummer 116062.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2022 legt verzoekster samen met de heer J. F. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de gemeente Pelt. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren omdat het om een schijnsamenwoning zou gaan.

Tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dient verzoekster een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt (familierechtbank). De vordering van verzoekster wordt door de familierechter ongegrond verklaard op 2 januari 2024.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 16 oktober 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 januari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Tegen deze beslissing stelt verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij

uiterst dringende noodzakelijkheid in. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 300 900 van 31 januari 2024.

Ook op 22 januari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ HANO op 22.01.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw,

Naam : A. (...) voornaam ; J. (...) S. (...) geboortedatum : (...) 1997

geboorteplaats : (...) nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2023 dat haar betekend werd op 09.11.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 24.05.2023). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Pelt volgde dit negatief advies en besliste op 30.05.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren. Ook het door haar ingediende beroep tegen die weigeringsbeslissing werd onvankelijk, doch ongegrond verklaard op 02.01.2024 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Zo oordeelde de Rechtbank dat “Op basis van alle voorliggende elementen is de rechtbank van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand afdoende aantoonde dat in hoofde van tweede aanleggende partij de wil om wettelijk samen te wonen enkel en alleen is ingegeven om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Tweede aanleggende partij respecteert thans de Belgische wetten en de beslissingen van de Belgische instanties niet en tracht door onttrekking en de relatie met eerste aanleggende partij via een achterpoortje haar verblijfssituatie naar de toekomst toe te regulariseren.” De betrokkene heeft alles geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intenties.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

De betrokkene is op 27.12.2022 aangekomen in Nederland, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Haar visum (type C) was geldig van 19.12.2022 tot 02.02.2023. Zij overschrijdt bijgevolg de wettelijk toegelaten termijn van verblijf.

De betrokkene had reeds verschillende keren geprobeerd naar België te komen. Zo diende zij op 28.10.2021 en 19.04.2022 een visumaanvraag in bij de Nederlandse diplomatieke post te Paramaribo, die telkens geweigerd werd respectievelijk op 04.11.2021 en 28.04.2022. In beide weigeringsbeslissingen was de motivatie dezelfde: “Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende

aangetoond" en "Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld".

Op 07.12.2022 heeft zij opnieuw een visumaanvraag ingediend, waarna het Schengenvisum werd goedgekeurd op 16.12.2022 (geldig van 19.12.2022 tot 02.02.2023, enkele binnenkomst, voor 30 dagen). De betrokkene reisde op 27.12.2022 naar Nederland en deed reeds op 29.12.2022 samen met een Belgische man een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Pelt, dus slechts twee dagen na haar aankomst.

Op 30.05.2023 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt dd. 24.05.2023, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De betrokkene ging op 03.07.2023 in beroep tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente. Op 16.10.2023 werd haar een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen, waarvan zij kennis nam op 09.11.2023. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt oordeelde in haar vonnis van 02.01.2024 de vordering ontvankelijk, doch ongegrond. De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

In het vonnis kan men onder andere lezen dat "Wanneer alle gegevens in dit dossier naast elkaar worden gelegd, blijkt het overduidelijk dat meneer ... meerdere mensen tegelijk helpt om aan verblijfsrechten te geraken in België, minstens dat hij mensen die op zoek zijn naar manieren om verblijfsrechten te krijgen in België onderdak verleent. Op de zitting van 05.12.2023 wekt mevrouw A. (...) de indruk dat zij het allemaal niet serieus meent. Ze kon moeilijk antwoorden op de vragen die haar gesteld werden en lachte alles weg. Op basis van alle voorliggende elementen is de rechtbank van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand afdoende aantoonde dat in hoofde van tweede aanleggende partij de wil om wettelijk samen te wonen enkel en alleen is ingegeven om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Tweede aanleggende partij respecteert thans de Belgische wetten en de beslissingen van de Belgische instanties niet en tracht door onttrekking en de relatie met eerste aanleggende partij via een achterpoortje haar verblijfssituatie naar de toekomst toe te regulariseren." De betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft. Ze hebben samen nog geen kinderen, maar er zijn wel plannen. Ze stelt dat zij al twee kinderen in Suriname heeft en dat de persoon, met wie zij een relatie zou hebben, negen kinderen heeft (vijf in België, twee in Nederland en twee in Suriname). Echter kan op basis van het voorgaande geen geloofwaardigheid gehecht worden aan deze relatie. Er moet ook opgemerkt worden dat de betrokkene twee kinderen heeft die nog in Suriname wonen en dat, gelet op het feit dat de betrokkene 26 jaar oud is, deze kinderen minderjarig zijn. Een terugkeer naar Suriname betekent dus een hereniging met haar kinderen, met wie zij haar gezinsleven kan hervatten.

Verder stelt de betrokkene dat zij een tante in Antwerpen en een tante in Tongeren heeft. Het feit dat deze tantes in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat haar tantes op het grondgebied verblijven. Er blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van deze tantes. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene stelt in haar hoorrecht van 22.01.2024 dat zij gezond is en dus geen ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Suriname. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft

opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoekster reeds een jaar in België. Zij is partner van dhr. J. (...) F. (...) W. (...), van Belgische nationaliteit. (STUK 4)

Verzoekster heeft een Schengenvisum aangevraagd en kwam toe op 27.12.2022 in de Schengenzone. Op 30.12.2022 werd zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 25.01.2023. Mevrouw en meneer dienden nadien een aanvraag in tot wettelijke samenwoning, die onterecht geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Pelt.

Gelet op het feit dat verzoekster en haar partner een duurzame en affectieve relatie onderhouden van inmiddels 3 jaar, kwam zij naar België om zich te verenigen met hem. Het koppel heeft wél de wil en intentie om wettelijk samen te wonen in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert! Dat dit ingegeven zou zijn omwille van een verblijfrechtelijk voordeel, klopt geenszins. Hun relatie is weldegelijk gestoeld op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en is absoluut niet ingegeven met de intentie die louter gericht is op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel.

Zij beogen ahier een leven samen op te bouwen. Beide partners beogen wettelijk samen te wonen, wat logisch is als beide partners een duurzame verbintenis wensen te onderhouden.

Thans is zij onterecht aangehouden in het Centrum te Holsbeek.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoekster opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van en misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

6.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoekster opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van en misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten,

doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoekster heeft hier immers haar privé- en gezinsleven. Zij verblijft al iets meer dan 1 jaar in België, waardoor haar hele leven zich hier situeert en zij geen banden meer onderhouden met het land van oorsprong.

7.

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 3 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 3 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoekster kan alleen maar benadrukken dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Het middel is gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster uit te wijzen. Dit vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou leven van haar partner (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar de eerdere visumaanvraag in hoofde van verzoekster. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeksters.

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster terwijl de verwerende partij hier ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM toe gehouden is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. Indien verzoekster afdoende zou zijn gehoord, zou DVZ op de hoogte zijn geweest van de procedure van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner. Hun relatie is werkelijk en is weldegelijk gestoeld op het totstandbrengen van een duurzame levensverbintenis. Aldus menen verzoekster dat ook het hoorrecht werd geschonden.

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partijen. Mevrouw heeft een relatie van inmiddels 3 jaar met haar Belgische vriend. Wat verwerende partij beweert, dat hun relatie niet geloofwaardig is en enkel was ingegeven om een verblijfsvoordeel te bemachtigen, klopt geenzins en wordt ten stelligste betwist!

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te

onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet betwisten dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het kan prima facie niet betwist worden dat het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

De Raad dient vast te stellen dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Allassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu dient de Raad vast te stellen dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoekster wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De vraag dringt zich op of het vermeende gehoor wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Welnu, zoals reeds eerder gesteld blijkt uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (HvJ 11 december 2014, c-249/13, Boudjlida, nr. 51).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.

3.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster.

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster verbleef samen met haar Belgische partner.

Het middel is ernstig.”

3.3 In een derde middel voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of

zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht

bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De gemachtigde heeft geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoekster. Verzoekster verblijft sedert 1 jaar in België, al haar sociale belangen zijn in België gesitueerd en zij heeft geen enkele band meer met Suriname. Verzoeksters integratie heeft een zekere duurzame sociale binding teweeggebracht die zij tijdens haar verblijf alhier heeft ontwikkeld en dat er sprake is van een sociale verankering waarmee de gemachtigde allerminst rekening heeft gehouden.

De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts ingaat op artikel 8 van het EVRM in het licht van een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met haar ex-partner, maar dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot een eventueel privéleven van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij reeds drie jaar in België woont.

De Raad dient vast te stellen dat in het administratief dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Verzoekster wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Ondanks het feit dat vóór het nemen van de bestreden beslissing in het administratief dossier reeds concrete aanwijzingen aanwezig waren voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, heeft de gemachtigde in het geheel nagelaten zelfs maar een onderzoek te voeren naar het bestaan van zulk privéleven (alleszins blijkt dit niet), zodat bijgevolg ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoekster benadrukt dat het aan de Raad als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten enige overweging met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij te maken, terwijl er wel degelijk concrete aanwijzingen voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in het administratief dossier aanwezig waren voert verzoekster terecht aan dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar sociaal leven en dat hij geen toetsing van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan.

In deze mate wordt een schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8 dan ook prima facie aannemelijk gemaakt.

Er blijkt immers niet dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat de betrokken overweging nooit als een belangenafweging in concreto kan worden beschouwd en dus niet kan volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. vaststellingen van de Raad.”

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van

de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 3 van het EVRM; van de artikelen 7 en 51 van het Handvest en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, ze zet echter geenszins uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een inreisverbod moet worden opgelegd omdat er enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat er anderzijds geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Verweerder zet eveneens uiteen waarom hij *in casu* een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar proportioneel acht.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor een periode van drie jaar met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekster betoogt dat als enig motief voor het opleggen van een inreisverbod wordt gesteld dat zij illegaal in België verblijft en wordt verwezen naar het belang van de immigratiecontrole. Verzoekster bekritiseert dat het inreisverbod op exact dezelfde wijze wordt gemotiveerd als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Ze stelt dat de duurtijd van het inreisverbod niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekster hierin niet kan worden gevolgd. Immers is het bestreden inreisverbod gestoeld op twee afzonderlijke motieven:

- Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2023;
- Er werd aan verzoekster geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan bij de verwijderingsmaatregel die haar op dezelfde dag werd afgeleverd.

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist. Aldus kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat haar illegaal verblijf als enig motief voor het nemen van de bestreden beslissing wordt gehanteerd.

Verder wordt de duurtijd van het bestreden inreisverbod – namelijk drie jaar – als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 24.05.2023). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Pelt volgde dit negatief advies en besliste op 30.05.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren. Ook het door haar ingediende beroep tegen die weigeringsbeslissing werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 02.01.2024 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Zo oordeelde de Rechtbank dat “Op basis van alle voorliggende elementen is de rechtbank van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand afdoende aantoonde dat in hoofde van tweede aanleggende partij de wil om wettelijk samen te wonen enkel en alleen is ingegeven om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Tweede aanleggende partij respecteert thans de Belgische wetten en de beslissingen van de Belgische instanties niet en tracht door onttrekking en de relatie met eerste aanleggende partij via een achterpoortje haar verblijfssituatie naar de toekomst toe te regulariseren.” De betrokkene heeft alles geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intenties.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

De betrokkene is op 27.12.2022 aangekomen in Nederland, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Haar visum (type C) was geldig van 19.12.2022 tot 02.02.2023. Zij overschrijdt bijgevolg de wettelijk toegelaten termijn van verblijf.

De betrokkene had reeds verschillende keren geprobeerd naar België te komen. Zo diende zij op 28.10.2021 en 19.04.2022 een visumaanvraag in bij de Nederlandse diplomatieke post te Paramaribo, die telkens geweigerd werd respectievelijk op 04.11.2021 en 28.04.2022. In beide weigeringsbeslissingen was de motivatie dezelfde: “Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond” en “Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”.

Op 07.12.2022 heeft zij opnieuw een visumaanvraag ingediend, waarna het Schengenvisum werd goedgekeurd op 16.12.2022 (geldig van 19.12.2022 tot 02.02.2023, enkele binnenkomst, voor 30 dagen). De betrokkene reisde op 27.12.2022 naar Nederland en deed reeds op 29.12.2022 samen met een Belgische man een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Pelt, dus slechts twee dagen na haar aankomst.

Op 30.05.2023 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt dd. 24.05.2023, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De betrokkene ging op 03.07.2023 in beroep tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente. Op 16.10.2023 werd haar een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen, waarvan zij kennis nam op 09.11.2023. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt oordeelde in haar vonnis van 02.01.2024 de vordering ontvankelijk, doch ongegrond. De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

In het vonnis kan men onder andere lezen dat “Wanneer allé gegevens in dit dossier naast elkaar worden gelegd, blijkt het overduidelijk dat meneer ... meerdere mensen tegelijk helpt om aan verblijfsrechten te geraken in België, minstens dat hij mensen die op zoek zijn naar manieren om verblijfsrechten te krijgen in België onderdak verleent. Op de zitting van 05.12.2023 wekt mevrouw A. (...) de indruk dat zij het allemaal niet serieus meent. Ze kon moeilijk antwoorden op de vragen die haar gesteld werden en lachte alles weg. Op basis van alle voorliggende elementen is de rechtbank van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand afdoende aantoonde dat in hoofde van tweede aanleggende partij de wil om wettelijk samen te wonen enkel en alleen is ingegeven om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Tweede aanleggende partij respecteert thans de Belgische wetten en de beslissingen van de Belgische instanties niet en tracht door onttrekking en de relatie met eerste aanleggende partij via een achterpoortje haar verblijfssituatie naar de toekomst toe te regulariseren.” De betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft. Ze hebben samen nog geen kinderen, maar er zijn wel plannen. Ze stelt dat zij al twee kinderen in Suriname heeft en dat de persoon, met

wie zij een relatie zou hebben, negen kinderen heeft (vijf in België, twee in Nederland en twee in Suriname). Echter kan op basis van het voorgaande geen geloofwaardigheid gehecht worden aan deze relatie. Er moet ook opgemerkt worden dat de betrokkene twee kinderen heeft die nog in Suriname wonen en dat, gelet op het feit dat de betrokkene 26 jaar oud is, deze kinderen minderjarig zijn. Een terugkeer naar Suriname betekent dus een hereniging met haar kinderen, met wie zij haar gezinsleven kan hervatten.

Verder stelt de betrokkene dat zij een tante in Antwerpen en een tante in Tongeren heeft. Het feit dat deze tantes in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat haar tantes op het grondgebied verblijven. Er blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van deze tantes. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene stelt in haar hoorrecht van 22.01.2024 dat zij gezond is en dus geen ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Suriname. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Hieruit blijkt dat verweerder op nauwkeurige en concrete wijze heeft gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar *in casu* proportioneel is, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Verweerder verwijst naar de vaststelling dat verzoekster de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden om een verblijfsrecht te bekomen aan de hand van een schijnsamenwoning; dat zij de wettelijk toegestane termijn van haar visum reeds heeft overschreden; dat aan de voorgehouden relatie van verzoekster geen geloofwaardigheid kan worden gehecht; dat ze geen beschermenswaardig gezinsleven met haar tantes in België heeft aangetoond en dat ze geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen en terug te keren naar Suriname. Gelet op deze pertinente motieven, komt een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk of disproportioneel voor.

Verzoekster betwist dat haar relatie met haar Belgische partner een schijnrelatie zou zijn. Ze stelt dat ze al drie jaar een duurzame relatie hebben en dat ze de wil en intentie hebben om wettelijk samen te wonen. Verzoekster gaat met haar betoog echter geheel voorbij aan hetgeen reeds door de familierechter in zijn vonnis van 2 januari 2024 werd vastgesteld: “Op basis van alle voorliggende elementen is de rechtbank van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand afdoende aantoonde dat in hoofde van tweede aanleggende partij de wil om wettelijk samen te wonen enkel en alleen is ingegeven om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Tweede aanleggende partij respecteert thans de Belgische wetten en de beslissingen van de Belgische instanties niet en tracht door onttrekking en de relatie met eerste aanleggende partij via een achterpoortje haar verblijfssituatie naar de toekomst toe te regulariseren”. Er blijkt niet dat verzoekster hoger beroep heeft ingesteld tegen dit vonnis waardoor het inmiddels gezag van gewijsde toekomt. Verzoekster kan aldus niet ernstig betwisten dat het *in casu* om een schijnrelatie gaat. Verweerder moet worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat “De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt”.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, kan overigens nog het volgende worden opgemerkt. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en

gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster zich beroept op een beschermenswaardig gezinsleven met haar vermeende Belgische partner, kan dienstig worden verwezen naar bovenstaande bespreking. Het staat vast dat de relatie die verzoekster beweert te hebben met een Belgische onderdaan een schijnrelatie betreft en deze er aldus enkel op is gericht aan verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel op te leveren. Verzoekster toont dan ook niet aan een beschermenswaardig gezinsleven met deze persoon te onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt verzoekster tevens een beschermenswaardig privéleven in België te hebben. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Verzoekster betoogt dat ze al meer dan een jaar in België verblijft, dat haar hele (sociale) leven zich hier situeert en dat ze geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Verzoekster beroept zich tevens op een integratie en duurzame sociale verankering in België. Met een dergelijk algemeen betoog, dat geenszins wordt ondersteund door enig begin van bewijs, toont verzoekster echter niet concreet het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan. Ze toont niet aan waaruit haar ingeroepen privéleven precies zou bestaan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekster nog twee minderjarige kinderen heeft die in Suriname wonen, waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan haar betoog dat ze geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat deze bepaling door het nemen van de bestreden beslissing wordt geschonden. De Raad ziet dan ook niet in waarom verweerder omtrent dit vermeende privéleven, hetgeen niet aannemelijk wordt gemaakt, had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster verder nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel doch wel een inreisverbod betreft waardoor deze bepaling te dezen geen toepassing vindt. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending ervan beroepen.

Vervolgens voert verzoekster de schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster beweert dat ze niet is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Indien ze wel zou zijn gehoord, had ze verweerder in kennis kunnen stellen van de procedure inzake wettelijke samenwoning die ze heeft opgestart met haar Belgische partner. Opnieuw kan verzoekster hierin niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing – en dit stemt overeen met de informatie vervat in het administratief dossier – blijkt dat verzoekster weldegelijk werd gehoord door de politie van politiezone HANO op 22 januari 2024. Zij verklaarde tegenover de politie dat ze naar België is gekomen voor haar partner met wie ze al drie jaar een relatie heeft. Verzoekster maakte eveneens melding van een kinderwens. Hieruit blijkt dat

verzoekster weldegelijk in staat werd gesteld om verweerder te informeren over haar vermeende gezinsleven in België. Echter dient te worden herhaald dat verzoekster niet aantoont dat ze een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar vermeende Belgische partner, nu ingevolge het vonnis van de familierechtbank van 2 januari 2024 reeds vast staat dat het om een schijnrelatie gaat. De procedure wettelijke samenwoning waarnaar verzoekster verwijst, werd dan ook reeds negatief afgesloten. Nu uit het administratief rapport van 22 januari 2024, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster weldegelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, kan een schending van het hoorrecht niet worden aangenomen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN